

Arrest

nr. 112 763 van 24 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 juni 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 september 2013.

Gelet op de beschikking van 4 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. TYTGAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij zich voor haar asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die door haar neef J. Y. worden aangevoerd. Deze vaststelling wordt ter terechtzitting niet betwist.

Inzake haar neef wordt bij arrest nr. 112 762 van 24 oktober 2013 als volgt gemotiveerd:

“1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

“1.1.1. Verzoeker voert aan, afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en een correcte toepassing van de taalwetgeving, dat het interview werd afgenomen met behulp van een tolk Punjabi / Engels, terwijl de schriftelijke weergave van het gehoor in het Nederlands werd weergegeven. Dit verslag kan in die omstandigheden onmogelijk de trouwe weergave zijn van de vragen die werden gesteld en de antwoorden die werden gegeven tijdens het gehoor.

1.1.2. De Raad stelt vast dat verzoeker niet preciseert welk artikel van welke wet uit de ‘taalwetgeving’ hij precies geschonden acht. Deze aangevoerde schending is als middel dan ook onontvankelijk. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat, in zoverre verzoeker de schending van artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) bedoelt, deze wetsbepaling enkel het taalgebruik regelt bij het eigenlijk onderzoek van de asielaanvraag en de taal aanwijst die het bestuur moet gebruiken bij het opstellen van de dossierstukken en bij het nemen van zijn beslissing. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet is niet geschonden omdat het interview op het Commissariaat-generaal werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal of omdat de tolk zich bij dit interview bediende van een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 van de vreemdelingenwet verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een vreemde taal en zelfs de rol van de tolk waar te nemen wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993). De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een feitenrelaas weergeeft dat overeenstemt met het feitenrelaas in de bestreden beslissing, behoudens de vermelding in het verzoekschrift dat van de feiten een artikel verscheen in de plaatselijke pers.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan evenmin worden weerhouden. Dit beginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Punjabi machtig is. Ook het zorgvuldigheidsbeginsel verbiedt diegene die het interview met de asielzoeker afneemt niet zich uit te drukken in een andere taal dan de proceduretaal of het interview te laten verlopen met een tolk die zich bij dit interview bedient van een andere taal dan de proceduretaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

1.2.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is.

1.2.2. De Raad stelt vast dat alle motieven waarop de commissaris-generaal zich baseert om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas duidelijk blijken uit de stukken in het administratief dossier en dat deze motieven deugdelijk zijn. Verzoeker brengt geen valabele elementen bij die de desbetreffende vaststellingen afdoende weerleggen of er een aannemelijke verklaring voor geven. Hij komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen, wijzigen en soms zelfs tegenspreken van eerder afgelegde verklaringen, het ontkennen, minimaliseren en vergoelijken van enkele vaststellingen van de bestreden beslissing en het formuleren van algemene kritiek en dito beweringen.

Verzoekers grief dat “het dossier geen weergave” bevat “van het gehoorverslag van de neef van de verzoeker naar dewelke herhaaldelijk verwezen wordt”, mist feitelijke grondslag. Het verslag van het gehoor van verzoekers neef, A. S. genaamd, op het Commissariaat-generaal op 12 juni 2013 werd aan het administratief dossier toegevoegd (administratief dossier, stuk 13, map Landeninformatie).

Verzoeker past in zijn verzoekschrift enkele van zijn eerder afgelegde verklaringen aan en breidt deze sterk uit in een vergeefse poging deze alsnog te laten overeenstemmen met de verklaringen afgelegd door voornoemde neef, dit onder andere omtrent hun problemen in en hun vlucht uit ‘de khawely’. Ook zijn verklaringen inzake het gebruik van zijn gsm geeft hij plots een andere wending en bestempelt hij als details. Zijn uitleg heft hoe dan ook de verschillende manifeste tegenstrijdigheden die werden vastgesteld tussen zijn verklaringen en die van zijn neef geenszins op. Waar verzoeker thans oppert dat “het hier wel degelijk gaat om gerechtvaardigde angst voor de agressieve en bedreigende houding en handelingen van de handlangers van een gewezen politieofficier”, stelt de Raad vast dat hij voorheen

tijdens zijn gehoren op geen enkel ogenblik gewag maakte van een gewezen politieofficier, laat staan van problemen met hem of het feit dat de problemen die hij in zijn land van herkomst zou hebben gekend uitgingen van of verband hielden met die bepaalde, niet nader geïdentificeerde ex-politieofficier. Verzoeker poneert thans aangaande de eerder door hem neergelegde Engelse vertalingen van een FIR en een arrestatiebevel, waarvan hij opnieuw kopieën van de Engelse vertaling bij zijn verzoekschrift voegt, dat hij “de kopie van deze documenten (...) zoals ze werden opgesteld in de originele taal” heeft opgevraagd en deze “aan het dossier” zal “toevoegen zodra hij ze ontvangt”. Verzoeker heeft echter tot op heden nog geen daden bij zijn woorden gevoegd. Van (kopieën van) de documenten opgesteld in de eigen taal ontbreekt tot op heden elk spoor. Verzoeker ontkracht noch weerlegt de pertinente vaststellingen van de commissaris-generaal betreffende de door hem neergelegde documenten. Van de bewering in zijn verzoekschrift dat “deze feiten ook in de plaatselijke pers (werden) gerelateerd” wordt geen enkel begin van bewijs ingediend.

Verzoekers relaas is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.2.3. Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Pakistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De Raad erkent net als de commissaris-generaal dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een bij periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat echter, zo blijkt uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, om een uiterst lokaal conflict. Aangezien verzoeker, zo stelt de Raad vast, niet uit die regio afkomstig is, doch blijkens zijn verklaringen uit de zuidoostelijk gelegen provincie Sindh komt en gelet op het feit dat nergens uit de informatie opgenomen in het administratief dossier blijkt en verzoeker geen informatie aanbrengt waaruit zou blijken dat het gewapend conflict in de noordwestelijke regio's van Pakistan zich uitstrekt naar de andere regio's van het land en ook elders in het land burgers actueel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden lopen, staat dit conflict verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg.

1.3. Voorgaande vaststellingen volstaan om de in het verzoekschrift aangevoerde middelen niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

1.4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Verzoekende partij voert aan dat gezien de verwerende partij niet aanwezig is, deze laatste akkoord gaat met de stelling van verzoekende partij.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

1.4.1. In casu blijkt uit de bespreking hieronder dat aan de grondvoorwaarden niet is voldaan, omdat verzoekende partij niet aantoont dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

1.4.2. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 9 september 2013, beklaagt verzoekende partij zich er vooreerst over dat zowel de tolk als de interviewer gebrekkig Engels spraken tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal waardoor er misverstanden moeten zijn gerezen en een discussie is ontstaan over een origineel document dat eigenlijk een originele vertaling was, zoals blijkt uit de stukken getoond ter terechtzitting. Verzoekende partij stelt dat de interviewer zeer agressief overkwam waardoor zij ernstig onder druk werd gezet.

Ter terechtzitting gevraagd naar de FIR waarvan de originele vertaling werd getoond, antwoordt verzoekende partij dat de FIR zelf in Pakistan is maar indien de Raad dit wenst zij dit wel kan laten overkomen.

1.4.3. In de mate verzoekende partij betoogt dat er sprake is geweest van een communicatieprobleem met zowel de interviewer als de tolk, stelt de Raad vast dat er inderdaad een misverstand moet zijn gerezen over een origineel document (een FIR) dat eigenlijk een “originele” vertaling was en blijkt te zijn. Doch hieruit afleiden dat het gehele gehoor gehypothekeerd is, kan niet worden aangenomen. Zo inderdaad van een interviewer op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen mag verwacht worden dat hij/zij zich correct en vriendelijk gedraagt naar de asielzoeker toe, benadrukt de Raad dat het aan de asielzoeker is om de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van de asielaanvraag aan te reiken en het de taak van de asielinstanties is om in het licht van de verklaringen van de betrokkene en van de concrete omstandigheden van de zaak te onderzoeken of er sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of dat de betrokkene een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Door louter te stellen dat de interviewer zeer agressief overkwam en zij daardoor ernstig onder druk werd gezet, toont verzoekende partij niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Evenmin kan de door verzoekende partij aangevoerde taalproblemen dit aantonen. Verzoekende partij stelde immers bij aanvang van het gehoor de tolk goed te begrijpen en zij maakte op het einde van het gehoor geen opmerking die betrekking had op de vertaling door de tolk. Bovendien doet noch bovenstaand misverstand, noch de eventuele agressieve houding van de interviewer tijdens het bewuste misverstand waardoor verzoekende partij onder druk zou zijn gezet, afbreuk aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen (die zij heeft afgelegd vóór het desbetreffend misverstand) en die van haar kozijn. Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit

het land van herkomst. Gelet op deze tegenstrijdigheden, kan er geen geloof meer worden gehecht aan het asielrelaas van verzoekende partij.

Wat betreft de FIR, waarvan de "originele" vertaling ter terechtzitting werd getoond, stelt de Raad vast dat verzoekende partij de (fotokopie) van de oorspronkelijk FIR in het Urdu waarop de vertaling is gebaseerd nog steeds niet heeft voorgelegd. Nochtans werd haar reeds bij aanvang van de asielpcedure duidelijk gemaakt dat zij zo mogelijk de originele documenten moet voorleggen en al het mogelijke moet doen om stukken te bekomen (zie CGVS vragenlijst van 2 mei 2013, punt 1). Zeker na hogervermeld misverstand aangaande de FIR tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 12 juni 2013 had verzoekende partij het belang van de oorspronkelijke FIR waarop de vertaling is gebaseerd, moeten weten. Dat zij heden dit document nog steeds niet heeft voorgelegd, hypothekeert verder haar geloofwaardigheid, temeer zij ter terechtzitting bevestigt dat zij de oorspronkelijke FIR zou kunnen voorleggen.

Het asielrelaas van verzoekende partij is ongeloofwaardig en kan als dusdanig geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

1.5. Bijgevolg toont verzoekende partij niet aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan."

Bijgevolg toont verzoekende partij evenmin aan dat zij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Pakistan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS